

העכביש אננסי והצב

מט אבנס



סיפורו של שבט ניורובה, מאזור ניגריה באפריקה.

העכביש אננסי הוא דמות מוכרת באזורים רבים של אפריקה.
הוא מייצג ייצור חמדן, רע-לב ובעל תעלולים נבזים.



"הלו, אננסי" אמר הצב "הלכתי זמן רב וכעת הרחתי ריח דלעת אפויה, ריח נעים כפי שעוד לא הרחתי אף פעם. אולי תתחלק בארוחתך אתי?" אננסי לא יכול היה לסרב, כי נהוג היה להתחלק עם אורחים שמגיעים בזמן הארוחה. אך הוא לא שמח במיוחד כי הוא היה חמדן ורצה את הדלעת לעצמו.



יום אחד מצא אננסי דלעת גדולה ועסיסית בגנו. הוא אפה אותה בקפידה והיא הריחה בריח טוב. הוא התכונן להתיישב ולאכול אותה בתאבון. בדיוק אז דפק בדלת ביתו הצב, שהלך במשך כל היום והיה עייף ורעב מאוד.



הצב קם והלך לנהר לרחוץ את כפיו. כשחזר, אננסי
כבר אכל.
"לא רציתי שהדלעת תתקרר אז התחלתי כבר
לאכול. אבל אנא, צב, תצטרף עכשיו."



לכן הוא החליט על תעלול.
"בוא, כנס צב. זה כבוד גדול בשבילי לארח אותך
הערב. קח כסא ותתכבד."
הצב נכנס והתיישב, אך ברגע שהושיט את כפו
לאוכל קרא אננסי "הי, צב. כך ניגשים לשולחן?
בידיים מלוכלכות?"
צב הביט על בפיו וראה שהן מלוכלכות. הוא זחל
כל היום ולא היה לו זמן להתנקות.



הוא הלך שוב לנהר כדי להתרחץ, ובדרך חזרה
הקפיד ללכת על הדשא, כדי שכפיו תשארנה
נקיות.



הצב התיישב אך כשהושיט את כפו אננסי צעק שוב
"צב, האם לא שמעת אותי קודם? זה לא יפה
לאכול בכפות מלוכלכות."
צב הביט שוב וראה שהכפות שלו שוב מלוכלכות,
כי הוא זחל עליהם כדי לחזור מהנהר לביתו של
אננסי.



עברו ימים והעכביש אננסי חשב כל הזמן על הארוחה שאליה הזמין אותו הצב. הוא מאוד רצה לקבל ארוחת חינם ובסוף לא יכול היה להתאפק. הוא יצא לביתו של הצב. כשהגיע לשם ראה שהצב התחמם על שפת הנהר. הצב ראה אותו ואמר "הי, אננסי, באת לאכול אצלי?" "כן, כן" אמר אננסי שנעשה רעב יותר מרגע לרגע.



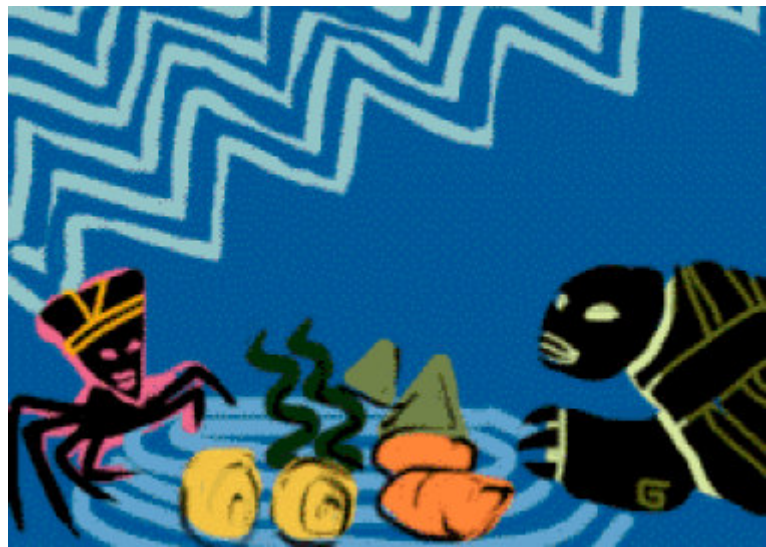
אבל בינתיים אננסי גמר את כל הדלעת ולא השאיר לו אפילו חתיכה קטנה. הצב הביט רגע על אננסי ואז אמר "תודה על שהסכמת להתחלק אתי בארוחה. אם תזדמן פעם בקרבת ביתי אשמח להחזיר לך טובה." ואז יצא והלך לדרכו.



אננסי קפץ למים אבל לא יכול היה להגיע לביתו של הצב בקרקעית. הוא היה קל כל כך שכל פעם המים דחפו אותו למעלה. הוא ניסה לצלול, הוא ניסה להתגלגל פנימה, הוא ניסה לקפוץ מלמעלה אך לשווא. שום דבר לא אפשר לו להגיע לקרקעית הנחל. הצב בינתיים המשיך לאכול.



הצב ירד לביתו שתחת המים והכין ארוחה לשניים. אחר כך יצא מהנהר ואמר "מקומך מוכן בביתי והארוחה ממתינה. בוא, תצטרף אלי." ואז צלל שוב במים והתחיל לאכול לאט את ארוחתו.



השולחן היה ערוך לתפארת ומלא כל טוב. אננסי ממש לא האמין למראה המטעמים המונחים שם, ורצה מיד להתחיל לאכול. אך ברגע שהושיט את כפו אמר הצב "אצלנו לא מקובל להתיישב לשולחן במעיל". ואננסי ראה שהצב פשט את מעילו כבר קודם.



אננסי לא היה מוכן לוותר על הארוחה. הוא רץ סביב וחיפש דרך להגיע לביתו של הצב. בסוף עלה לו רעיון. הוא אסף אבנים וחצץ ודחף אותם לכיסי מעילו, ואז קפץ למים, ירד לקרקעית ויכול היה להתיישב לשולחן.



הוא הסתכל פנימה ודרך המים ראה את הצב
הנהנה מהמטעמים.



אננסי התחיל להוריד את מעילו, אך כשזה רק
נשמט מכתפיו המים דחפו אותו למעלה והוא מצא
את עצמו שוב על פני המים.